

Arrest

nr. 194 205 van 25 oktober 2017
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Albanese nationaliteit te zijn, op 5 september 2016 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 30 augustus 2016 tot het opleggen van een inreisverbod (bijlage 13sexies).

Gezien titel *Ibis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 8 september 2016 met refertenummer X

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 1 december 2016 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 5 december 2016.

Gelet op de beschikking van 6 september 2017, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 27 september 2017.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. MILOJKOWIC.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. AERDEN, die *loco* advocaat P. JANSSENS verschijnt voor de verzoekende partij, en van advocaat T. SCHREURS, die *loco* advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 30 augustus 2016 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging (hierna: de gemachtigde) een beslissing tot het opleggen van een inreisverbod (bijlage 13sexies) aan de verzoekende partij. De beslissing wordt haar op dezelfde dag ter kennis gebracht. Dit is de bestreden beslissing.

2. Over de gegrondheid

2.1. Overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) wordt aan de partijen bij beschikking van 1 december 2016 de grond meegedeeld waarop de eerste voorzitter zich steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan verworpen worden. *In casu* wordt het volgende gesteld:

“De bestreden beslissing betreft een inreisverbod (bijlage 13sexies) voor een periode van 2 jaar, geldig tot 30 augustus 2018.

In een enig middel voert de verzoekende partij de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991) en van de artikelen 7 en 62 van de vreemdelingenwet.

Er dient te worden vastgesteld dat de verzoekende partij zich in de eerste plaats beperkt tot een hoofdzakelijk theoretisch betoog.

Waar de verzoekende partij de schending aanvoert van artikel 7 van de vreemdelingenwet, wijst de Raad erop dat de bestreden beslissing een inreisverbod betreft en derhalve niet werd genomen op grond van voormeld artikel. In de mate dat de verzoekende partij zich met haar betoog richt tot het bevel om het grondgebied te verlaten van 8 september 2014 of van 30 augustus 2016, wijst de Raad er vooreerst op dat deze beslissingen niet het voorwerp uitmaken van onderhavig beroep, zodat de verzoekende partij deze niet via onderhavige procedure kan bekritisieren. De Raad merkt hierbij ook op dat de verzoekende partij geen van deze beslissingen heeft aangevochten. Gelet op het bovenstaande kan het betoog van de verzoekende partij in die zin geen afbreuk doen aan de motieven van de bestreden beslissing en is de aangevoerde schending van artikel 7 van de vreemdelingenwet niet dienstig.

Er dient te worden vastgesteld dat in de bestreden beslissing wordt gemotiveerd om welke reden een inreisverbod wordt opgelegd. De gemachtigde verwijst meer bepaald naar artikel 74/11, § 1, tweede lid, 1°: het niet toestaan van een termijn voor vrijwillig vertrek en naar artikel 74/11, § 1, tweede lid, 2° van de vreemdelingenwet: het niet uitvoeren van een vroegere beslissing tot verwijdering.

De Raad stelt verder vast dat de verzoekende partij zich, wat de concrete elementen in casu betreft, beperkt tot een betoog dat zij zich niet in de illegaliteit heeft genesteld, dat zij wel gehoor heeft gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten dat haar werd betekend op 8 september 2014, de Schengenzone heeft verlaten en steeds de maximumtermijn om in België te verblijven heeft gerespecteerd.

Er dient dan ook te worden vastgesteld dat de verzoekende partij haar betoog beperkt tot het tweede motief uit de bestreden beslissing. Zij gaat geenszins op concrete wijze in op het eerste motief van de bestreden beslissing, artikel 74/11, tweede lid, 1° van de vreemdelingenwet, zodat zij deze motivering dan ook niet betwist.

De Raad benadrukt dat overeenkomstig het in casu van toepassing zijnde artikel 74/11, § 1, tweede lid, 1° van de vreemdelingenwet reeds een verplichting tot het opleggen van een inreisverbod bestaat. Bijgevolg toont de verzoekende partij niet aan dat de door de gemachtigde gemaakte vaststelling, meer bepaald dat voor vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan, niet reeds zou volstaan om de bestreden beslissing te schragen. Het overige motief (met name het artikel 74/11, § 1, tweede lid, 2° van de vreemdelingenwet) is dan ook overtollig geworden. De eventuele gegrondheid van het betoog van de verzoekende partij gericht tegen dit overtollige motief kan de wettigheid van de bestreden beslissing dan ook niet aantasten, zodat op dit betoog niet verder dient te worden ingegaan. Een schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 en van artikel 62 wordt dan ook niet aangetoond.

Het enig middel lijkt, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.”

2.2. Op 5 december 2016 dient de verzoekende partij een verzoek tot horen in.

Door een verzoek tot horen in te dienen, maakt de verzoekende partij kenbaar dat zij het niet eens is met deze in de beschikking opgenomen grond (zij wordt overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de vreemdelingenwet immers geacht met deze grond in te stemmen wanneer zij niet vraagt gehoord te worden). In dit kader dient te worden benadrukt dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog haar visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. RvS 26 juni 2013, nr. 224.092; Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, *Parl. St. Kamer*, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25, 26) en dit verzoek zodoende niet mag beschouwd worden als een bijkomende memorie. Bovendien dient erop gewezen te worden dat het verzoek tot horen er niet toe strekt aan de verzoekende partij de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de vreemdelingenwet precies gewezen wordt, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

2.3. Ter terechtzitting van 27 september 2017, alwaar zij uitdrukkelijk uitgenodigd wordt te reageren op de in de beschikking van 1 december 2016 opgenomen grond, stelt de verzoekende partij te volharden in haar verzoekschrift.

2.4. De Raad wijst erop dat de verzoekende partij door te volharden volledig voorbijgaat aan het doel van de vraag om te worden gehoord, zijnde haar visie ten aanzien van de inhoud van de beschikking waarmee zij het niet eens is, kenbaar te maken. Zij brengt geen elementen aan die de Raad ertoe zouden nopen anders te oordelen dan hetgeen reeds in voormelde beschikking werd aangegeven. Het betoog van de verzoekende partij doet geen afbreuk aan de vaststellingen in de beschikking. De inhoud van de beschikking blijft derhalve overeind.

Gelet op het bovenstaande en met verwijzing naar de in voormelde beschikking van 1 december 2016 opgenomen grond dient te worden vastgesteld dat het middel, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond is.

2.5. De verzoekende partij heeft geen gegrond middel aangevoerd dat kan leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijftwintig oktober tweeduizend zeventien door:

dhr. M. MILOJKOWIC,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

M. MILOJKOWIC